

عنوان مقاله:

اثر سیلیمارین بر فیبروز ریوی ناشی از بلئومایسین در موش

محل انتشار:

مجله دانشگاه علوم پزشکی قم، دوره 3، شماره 2 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

لیلا صفائیان - Isfahan University of Medical Sciences

عباس جعفریان دهکردی - Isfahan University of Medical Sciences

نوشین افشار مقدم - Isfahan University of Medical Sciences

شادی سرهرودی - Qom University of Medical Sciences

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: سیلیمارین از مواد موثره گیاه خار مریم (*Silybum Marianum L*) می باشد که در فیبروز کبدی از طریق مکانیسم های مختلفی نقش آنتی فیبروتیک را ایفا می کند. با توجه به شباهت در پاتوژنز بیماری های فیبروپرولیفراتیو، در این مطالعه اثر سیلیمارین بر فیبروز ریوی ناشی از بلئومایسین مورد بررسی قرار گرفت. روش بررسی: در این مطالعه تجربی فیبروز ریه در موش با تزریق منفرد داخل تراشه ای بلئومایسین (۵/۳ واحد به ازای کیلوگرم) ایجاد گردید. سیلیمارین با دوز ۵۰ میلی گرم بر کیلوگرم (داخل صفاقی)، ۲ روز قبل از تجویز بلئومایسین تزریق شد و به صورت روزانه تا ۲ هفته ادامه یافت. در پایان دوره آزمایش ریه ها از نظر بافت شناسی و میزان هیدروکسی پرولین ارزیابی شدند. نتایج با استفاده از آزمون ANOVA یک طرفه و آزمون تکمیلی دانت مورد ارزیابی قرار گرفتند و مقادیر $P > 0.05$ معنی دار تلقی گردید. یافته ها: تزریق داخل تراشه ای بلئومایسین موجب افزایش میزان هیدروکسی پرولین ریه ($P = 0.003$) و نیز وزن ریه ($P < 0.001$) شد. سیلیمارین توانست به طور معنی داری از افزایش سطح هیدروکسی پرولین ریه جلوگیری نماید ($P < 0.05$). وزن ریه نیز در گروه سیلیمارین مشابه با ریه های سالم بود. در بررسی های بافت شناسی، سیلیمارین توانست تا حدودی از تغییرات پاتولوژیک ناشی از بلئومایسین جلوگیری کند. نتیجه گیری: احتمالاً سیلیمارین از طریق جلوگیری از تجمع کلاژن و نیز پیشگیری از التهاب در جلوگیری از تغییرات پاتولوژیک بافتی در مدل فیبروز ریوی ناشی از بلئومایسین در موش موثر می باشد.

کلمات کلیدی:

Silymarin, Bleomycin, Pulmonary Fibrosis, Hydroxyproline, سیلیمارین، بلومایسین، فیبروز ریه، هیدروکسی پرولین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1534854>

